

Hồi 65

Tiền Long Ẩn Ngõ Phúc Hóa Họa

Bao Người Thân Tưởng Bạn Hóa Thù

Bấy giờ Đồng Thiên Kỳ sau một hồi chạy theo Bóng Thiên Huyền Kiếm xuống đến bát quái thạch, thì lão ta cũng đã lên đỉnh núi bên kia.

Lại nói, Thiên huyền kiếm cứ như không hề hay biết có người đang đuổi theo, tuy vậy tốc độ của lão lúc này cũng không phải là chậm, chính vì vậy mà đến lúc này Đồng Thiên Kỳ vẫn chưa đuổi kịp lão.

Đồng Thiên Kỳ hơi hậm hực trong lòng, hít sâu một hơi để tụ chân khí vào hai chân rồi phóng đuổi tiếp như phi tiễn.

Khi chàng lên đến đỉnh núi thì phía trời đông đã thấy ửng ráng hồng, hiển nhiên đã gần hết canh năm.

Đồng Thiên Kỳ đưa mắt đảo quanh một vòng, nhưng kỳ lạ thật chẳng còn nhìn thấy bóng dáng của Thiên Huyền Kiếm đâu nữa.

Đưa ánh mắt do dự giây lát bất chợt nhìn thấy mấy khối đá lớn nổi hẫ lên, chàng nghĩ tốt nhất lên đó quan sát thì hơn. Nghĩ là hành động ngay thân hình như cánh nhạn đêm tung lên đứng trên một phiến đá lớn đưa mắt nhìn bốn phía trầm nghĩ : " Lão ta nhất định chưa chạy được xa, hay là cứ nhằm phía trước truy thêm một đoạn nữa xem !".

Nghĩ rồi vừa định nhấc chân phóng đi tiếp bỗng nhiên từ phía bên trái xa ngoài mười trượng vọng lại một giọng ngân nga:

"Thế nhân thường thân tuế nguyệt nhanh,

Bao giờ mới thoát khỏi bụi trần

Thong dong tự tại dứt phiền não

Oán hận yêu thương chẳng bận lòng

Người vì danh lợi thân gia tán.

Chim vì tham thực sớm mạng vong

Khuyến quân tay thông quay đầu ngoái

Sau lưng mê thủy cuộn cuộn qua

Mới hay anh hùng bang quốc định.

Nửa đường ngoảnh mặt chợt bàng hoàng
Dấu người dựng được trăm gian xá
Một thân cũng khó ngủ lương sàng
Nhất thế công danh tam thế nghiệp
Nửa đời phú quý nửa đời bần
Sao bằng sớm ẩn non ngàn cội
Cứ mặc hồng trần tất tả qua... "

Từng tiếng, từng tiếng như rót vào tai, như khuyên người ta ẩn thân tỵ thế, rút hết phú quý công danh thông dong cùng trời đất non nước

Đồng Thiên Kỳ nghe song nhú mày suy nghĩ : "Người này tự hồ như là một cao tăng thoát tục, nếu như lời này chủ yếu nói cho Đồng Thiên Kỳ ta nghe thì phí quá ".

Nghĩ rồi chàng định chạy đi tìm Thiên Huyền kiếm, nhưng bỗng trong đầu lại lóe lên một suy nghĩ khác : "Nhưng người này ở đây đã lâu. không chừng nhìn thấy Thiên Huyền Kiếm, sao ta không đến ông ta hỏi thử xem ?"

Nghĩ vậy liền quay người phóng về bên trái, chỉ sau mấy cái nhún nhảy cả người chàng đã đứng trên một phiến đá lớn khác cách chỗ cũ chừng mười trượng.

Đồng Thiên Kỳ chỉ vừa đưa mắt quét nhìn đã lập tức nhận ra đứng tựa người trên một phiến đá khác đối diện là một thiếu niên vận trường y trắng trạc tuổi trên dưới hai mươi.

Vừa thấy thiếu niên này chàng đã giật mình thầm nghĩ : "Không ngờ trên đời này lại có một thiếu niên đẹp như thế ?"

Quả vậy, thiếu niên mặt trắng như ngọc, mày kiếm mắt hạnh, mũi dọc môi đào, trên môi như lúc nào cũng chực một nụ cười tươi như hải đường trong nắng thực tuyệt đối không thua kém một trang quốc sắc thiên hương nào trên đời...

Đồng Thiên Kỳ vì trong lòng nôn nóng đuổi theo Thiên Huyền Kiếm nên không dám chậm trễ, sau giây sững người, chàng liền ôm quyền xá lễ đứng khách giang hồ nói :

- Huynh dài, mời !

Bạch Y thiếu niên thẳng người lên chấp tay hoàn lễ, cười nói :

- Đồng huynh, cứ tự nhiên !

Đồng Thiên Kỳ ngạc nhiên thốt lên :

- Huynh dài biết danh tánh của tại hạ

Bạch Y thiếu niên nhìn Đồng Thiên Kỳ cười cười nói :

- Đồng huynh có đủ thời giờ để nghe tại hạ nói ra nguyên do tại sao biết được danh tánh Đồng huynh ư ?

Vừa nói gã vừa nheo mắt cười rất có duyên, nhưng không khỏi hàm ý đùa cợt.

Đồng Thiên Kỳ lại giật mình nghĩ :

"Người này tại sao biết lúc này mình không có thời gian nhỉ ?", nghĩ vậy bèn nói:

- Huynh đài đã biết Đồng mỗ không. có thời gian, hửn cùng biết Đồng mỗ tìm huynh đài vì mục đích gì ?

- Đúng, người giang hồ thường nói Đồng huynh trí tuệ hơn người, Đồng huynh đến đây nhất định đã nghĩ rất kỹ.

Đồng Thiên Kỳ đưa ánh mắt nôn nóng nhìn quanh một lượt, lại nói :

- Huynh đài quá khen, Đồng mỗ hiện tại rất nóng lòng tìm người vừa chạy lên đây không biết huynh đài có nhiệt tâm giúp đỡ không, nói cho biết không ?

Bạch Y thiếu niên ngưng ánh mắt trên khuôn mặt của Đồng Thiên Kỳ, than dài :

- Đồng huynh, vừa rồi mấy câu ngậm của ta, chẳng biết Đồng huynh có nghe không ?"

Đồng Thiên Kỳ gật đầu nói :

- Đồng mỗ đã nghe rõ, vừa rồi tôi cũng có nghĩ giả sử như lời ấy là nói với Đồng mỗ thì chỉ phí công vô ích!

Bạch Y thiếu niên mặt đã thấy biến sắc:

- Đồng huynh thực tình mang tâm tranh bá nghiệp võ lâm ?

- Ủm... "Sao bằng sớm ẩn non ngàn cội cứ mặc hồng trần tất tả qua", thực tình ta rất hâm mộ nhĩ chí của huynh đài.

Trên mặt hoa của Bạch Y thiếu niên nét vui :

- Hiện tại Đồng huynh có thể làm được mà !

-Ồ, nếu như huynh đài biết rõ lai lịch Đồng mỗ hửn cũng biết điều đó là không thể.

- Chỉ vì cái danh Huyết kiếp Thủ ư ?

- Vì mục đích Đồng mỗ tồn tại trên thế gian này !

- Tôi thực không hiểu ý Đồng huynh ?

- Giả sử Đồng mỗ tự nói mình sinh ra trên đời này là vị sát kiếp có lẽ huynh đài hiểu được ít nhiều.

Sững người, ngưng mắt nhìn Đồng Thiên Kỳ hồi lâu, Bạch Y thiếu niên mới nói:

- Tại hạ cáo từ !

Nói rồi chực bước, thế nhưng Đồng Thiên Kỳ thấy không thể bỏ lỡ cơ hội này, liền nóng vội khoa chân bước nhanh lên trước chớp lấy cổ tay thiếu niên nói :

- Huynh dài cần phải trả lời Đồng mỗ một vấn đề !

Thoạt trông đã thấy chàng chớp được cổ tay thiếu niên, vậy mà thực tế chàng chớp trượt, thiếu niên vẫn đứng trước mặt chàng tuyệt không hề lộ chút tức giận, tròn mắt nhìn vào chàng hồi lâu, lạt giọng thốt:

- Cánh tay Huyết Kiếp Thủ của Đồng huynh định vươn đến tôi đấy ư ?

Đồng Thiên Kỳ lắc đầu nói :

- Huynh dài đừng sợ !

- Đây là lý do !

Đồng Thiên Kỳ ngược nhìn lên sắc trời, lúc này đã ứng sắc hồng, bình thản nói :

- Đồng mỗ không muốn lấy đây làm cái cớ để vươn cánh tay Huyết Kiếp đến người huynh dài..

Nói rồi quay người muốn đi ngay, Bạch Y thiếu niên thầm thở dài nghĩ : "Đây mới chính là lý do duy nhất của người", nghĩ rồi bỗng gọi lại :

- Đồng huynh !

Đồng Thiên Kỳ dừng chân trên phiến đá thế nhưng người không quay lại :

- Huynh dài còn muốn nói gì ?

- Đồng huynh phải mau rời khỏi nơi đây càng xa càng tốt.

Đồng Thiên Kỳ giật mình nói :

- Phải chăng ý huynh dài muốn nói là Đồng mỗ đã bị người ta bao vây ?

- Nói đúng hơn, hiện tại Đồng huynh đã rơi vào cái bẫy mà người ta đặt sẵn !

Đồng Thiên Kỳ nghe vậy bỗng nhiên trỗi lên tràng cười lạnh, khảng khái nói :

- Huyết Kiếp Thủ xưa nay không biết chạy trốn ?

-Ồ, người sẽ phải hối hận.

Vẫn nụ cười nhạt Đồng Thiên Kỳ nói :

- Người này nhất định uy chấn võ lâm?

Bạch y thiếu niên chừng như không kìm được tình cảm trong lòng, cuối cùng than dài thành tiếng :

- Đáng sợ nhất là không thể giết người này, Đồng huynh giả sử Đồng huynh không nghi ngờ tại hạ thì nên nhanh chóng rời khỏi nơi này !

- Ha ha... huynh dài nên biết Đồng mỗ xưa nay ít tin người ?

Chừng như lời này của Đồng Thiên Kỳ làm thương tổn đến lòng tự tôn của Bạch Y thiếu niên, mặt gã ta biến sắc, lạnh giọng nói:

- Đồng Thiên Kỳ nếu như không phải đối phương thủ đoạn quá thâm độc thì ta quyết không khi nào phí lời với người như thế này, ta cáo từ !

Dứt lời Bạch Y thiếu niên quay người bước đi ngay, thế nhưng vừa được mấy bước bất chợt dừng lại, nghiêng đầu nhìn chàng nói tiếp :

- Đại trượng phu có lúc xem cái chết tựa bông hồng, nhưng cũng có lúc xem cái chết như Thái Sơn. Nếu như người gặp lúc hiểm nghèo thì hãy nhớ lấy, từ đây đi về hướng chính đông chừng một dặm sẽ gặp một tiên đài nham, dưới chân vách đá có hai tử thi. Ngọn độc châm dưới nách tử thi sẽ biện minh cho người !

Dứt lời Bạch Y thiếu niên tung người chạy đi ngay.

Đưa ánh mắt nhìn theo bóng Bạch y thiếu niên đến khi mất hút sau những phiến đá, trong lòng Đồng Thiên Kỳ trỗi lên bao nỗi hoài nghi, chàng không biết thiếu niên kia là bạn hay thù ? Là truyền nhân của ai mà đủ bản lĩnh tránh được cú chớp nhanh như chớp của chàng ? Những lời người này nói là thật hay giả...?

Một loạt nghi vấn xuất hiện trong đầu khiến Đồng Thiên Kỳ đứng sững người suy nghĩ hồi lâu mới trở lại vấn đề chính hiện tại chàng đưa mắt quét nhìn chung quanh một lượt, bất giác trong tầm mắt chàng nhìn thấy một bóng người xuất hiện đúng hướng vừa rồi chàng chạy đến đây.

Ban đầu chàng ngỡ là Thiên Huyền kiếm, thế nhưng khi định mắt nhìn kỹ mới nhận ra chính là "Tà Bốc" Tư Không Linh, vừa thấy gã linh tính báo rằng không chỉ một người, di động ánh mắt chỉ nhìn thấy bên phải cách ngoài năm trượng liền bắt gặp "Huyết Phán" Lãnh Vân Tiêu thế nhưng tìm tiếp vẫn không nhìn thấy "Tiêu Thiên Sư" Lỗ Dũng đầu.

Đồng Thiên Kỳ nhíu mắt ngạc nhiên nghĩ : "Bọn họ đến đây làm gì nhỉ ? Chẳng lẽ bọn họ biết được ta đang ở đây ?", đảo mắt quan sát tiếp chàng lại còn phát hiện Nhan Kiếm Long cùng đám thủ hạ, cách Nhan Kiếm Long không xa chính là bốn thiếu nữ.

Những người này không biết vô tình hay hữu ý mà vị thế của họ tạo thành một vòng vây nhỏ, từ dưới chân núi đi lên khiến vòng càng lúc càng khép nhỏ lại.

Đồng Thiên Kỳ quan sát một lúc thâm nghĩ : "Bọn họ vây ai nhỉ ? Hay là Hoa Ngọc Phụng đã nói cho bọn họ biết Thiên Huyền Kiếm đang chạy lên đây ? Thế nhưng bọn họ chỉ vây được một mặt còn mặt kia bỏ trống, hừ... hay là để ta quan sát mặt này, tránh lão tặc kia chạy thoát !" Nghĩ rồi chàng quay người nhìn lại phía sau lưng, bất chợt nhận thấy bọn "Địa Sát Lệnh Chủ" Thạch Tùng Linh và "Thập Điện Truy Hồn Y"

Vân Phong Di Thánh xuất dẫn hơn hai mươi tay võ sĩ của vạn Thánh Đảo tạo thành nửa vòng cung khác danh tiến lên. Hai tay Vân Phong Di Thánh đang ôm một bọc gì rất dài, vì bọc kín cho nên không biết được bên trong đựng gì.

Đồng Thiên Kỳ thấy vậy thì cả mừng, thầm nghĩ : "Nếu như Thiên Huyền Kiếm chưa kịp rời khỏi đây, thì lần này quyết không thoát nổi". Nghĩ rồi cao hứng gọi lớn :

- Thạch tiền bối và các vị chú ý, Tất Vũ ở sau núi !

Đồng Thiên Kỳ vừa dứt lời, đột nhiên mọi người dừng hẳn lại, đồng thời cùng tuốt binh khí ra cầm tay như gặp phải đại địch.

Đồng Thiên Kỳ ngạc nhiên quay đầu nhìn lại phía trước thì thấy cảnh tượng giống như vậy, bất giác thầm nghĩ : "Chỉ một mình Tất Vũ mà lại khấn trương khủng hoảng đến vậy sao ?".

Chính vào lúc này, giọng "Địa Sát Lệnh Chủ" Thạch Tùng Linh la lớn :

- Chúng ta xông lên !

Vừa dứt tiếng quát, đã thấy mọi người hùng hổ nắm chắc binh khí trong tay dựa thế vào mà xông lên núi. Đồng Thiên Kỳ thấy thế thì ngỡ bọn họ đã phát hiện ra tung tích của Tất Vũ, lập tức nhảy xuống khỏi trụ đá chạy đi tìm kiếm, khi ấy từ dưới nghe giọng Thạch Tùng Linh kêu lên :

- Đừng để hấn chạy thoát, lên !

Đồng Thiên Kỳ một mình chạy lục khắp đỉnh núi vẫn không thấy tăm dạng Thiên Huyền Kiếm, vừa khéo bọn người kia cũng kịp lên đỉnh, gặp phải Nhan Kiếm Long, mặt mày tức giận thét lớn :

- Đồng Thiên Kỳ, người đến đây !

Đồng Thiên Kỳ tuy nghe giọng quát có gì khác lạ, thế nhưng không kịp suy nghĩ vội vàng chạy lại, vừa đúng lúc này toàn bộ quần hùng xuất hiện bao vây thành một vòng tròn đưa chàng vào giữa, ai nấy binh khí lăm lăm trong tay.

Đồng Thiên Kỳ đảo mắt nhìn quanh một vòng thấy những khuôn mặt đằng đẵng sát khí, bất giác giật mình thất thanh hỏi :

- Dượng, chuyện này là thế nào ?

Nhan Kiếm Long "hừ" một tiếng lạnh lùng, nhưng chưa kịp khai khẩu thì Thập Điện Truy hồn Y đã cười lạnh nói :

- Chẳng gì cả, Đồng Thiên Kỳ, người xem ta đem đến cho người vật gì đây ?

Trong tiếng cười gằn, lão mang cái bao dài đến đặt trước chân Đồng Thiên Kỳ.

Chỉ lúc này Đồng Thiên Kỳ mới hay đó phải là một xác chết, tình hình thay đổi đột ngột báo cho chàng biết vừa rồi chàng suy nghĩ là nhầm, bất giác chàng đưa mắt nhìn bốn thiếu nữ từng theo mình.

Vẫn chính là bốn khuôn mặt hoa ngọc yêu kiều kia, nhưng giờ đây ngây ngây như mất hồn, cả bốn nàng không chút biểu cảm gì tựa hồ như không nhận biết chàng là ai nữa là đằng khác.

Lại nhìn những khuôn mặt khác, bất giác trên mặt chàng hiện nụ cười lạnh nhạt vốn có, thầm nghĩ : "Chừng như họ đến đây vì ta !"

Nghĩ rồi, chàng ngồi xuống từ từ gỡ chiếc bọc xác chết kia ra, bất thần buột miệng la lên :

- Vân Phong cô...

Chưa kịp nói xong thì "Bình" một tiếng, cả người Đồng Thiên Kỳ như chiếc bóng tung bật lên lăn mấy vòng rồi đánh âm vào một trụ đá.

Đồng Thiên Kỳ gượng đứng lên, đưa tay chùi vết máu bên khóe môi, chàng như không hề để ý đến ai vừa đánh mình, đôi mắt dán chặt vào khuôn mặt tử thi bê bết máu thịt, đó là một nữ nhân.

Thập Điện Truy Hồn Y nhìn khuôn mặt tử thi, bỗng ngửa cổ cười dài một tràng lạnh lạnh nói :

- Đồng Thiên Kỳ đây là lần đầu tiên trong đời lão phu đánh lén người, thực tình lão phu không hề phủ nhận, lão phu quyết không phải là đối thủ của người.

Địa Sát Lệnh Chủ lạnh giọng chen vào:

- Vân Phong huynh hành động rất đúng, nếu chúng ta không làm thế, chỉ e tất cả hợp lực chưa chắc làm gì nổi hắn !

Đồng Thiên Kỳ đã nhận ra nét căm thù trên mặt mọi người, bình tĩnh nói :

- Chuyện gì tất cũng có nguyên nhân, một chương này Đồng Thiên Kỳ tin rằng cũng có đủ lý do của nó, chỉ có điều Đồng mỗ chưa biết ?

Tà Bốc cười nhạt nói :

- Họ Đồng kia dù người giả vờ không biết, nhưng hôm nay chúng ta cũng nhận ra bộ mặt thật của người, hãy nộp mạng đi!

- Bộ mặt thật ư ? Đồng Thiên Kỳ ngạc nhiên la lên.

Huyết Phán giọng âm trầm :

- Người chó có giả vờ.

- Hừ, Đồng mỗ giả vờ gì chứ ?

Nhan Kiếm Long trợn mắt nói :

- Đồng Thiên Kỳ, ta hỏi người định tự quyết như thế nào đây ?

Đồng Thiên Kỳ đưa mắt nhìn quanh mọi người, hỏi lại :

- Tại hạ có gì phải tự quyết ? Hay là vì để các vị hoàn thành sứ mạng Nhật Nguyệt Bang giao phó ? Thì ra các vị đã dựa theo Nhật Nguyệt Bang !

Nhan Kiếm Long lạnh giọng nói :

- Thiên Kỳ, múa rìu không qua mắt thợ, hay người định còn chạy tội ?

Đồng Thiên Kỳ thực tế không hiểu nguyên nhân mọi người tự nhiên kéo nhau đến đây đối phó với mình, ngược mắt lên hỏi:

- Dượng, cho dù chuyện có thế nào đi nữa thì tôi luôn coi dưỡng là hàng trưởng bối, hãy nói nguyên nhân vì sao mọi người kéo lên đây ?

Nhan Kiếm Long cười nhạt nói :

- Thật hiếm được người coi là hàng trưởng bối, có lẽ sẽ bất lợi cho người khi người còn nhận ta là hàng trưởng bối. Thế nhưng hôm nay nếu ta không lấy mạng người, thì cũng sẽ có người khác lấy mạng người.

- Dưỡng, dưỡng vẫn chưa nói mục đích lên đây !

- Hừ, ta tìm đến đây vì ba mạng người :

Lỗ Dũng, Vân Phong cô nương và Nhan Kiếm Hồng.

Nói đến cuối câu lão gần từng tiếng, khiến người nghe phải phát khiếp.

Đồng Thiên Kỳ nghe vậy biến sắc la lên :

- Bọn họ đều chết ?

Tà Bốc rít qua kẽ răng :

- Sao, người nghĩ dưới Tiềm Long chưởng của người có người sống nổi ư ?

Đồng Thiên Kỳ nghe vậy thì giật mình kinh hãi :

- Tiềm Long chưởng ?

Đạ Sát quát mặt lên gần giọng :

- Hay người định nói là Tiềm Long Chưởng không chỉ có một mình người sử dụng ?

Đồng Thiên Kỳ lắc đầu phủ nhận :

- Đồng mô tin rằng chỉ có một mình Đồng mô biết sử dụng tiềm Long chưởng.

Thập điện Tuy Hồn y đột nhiên ngồi thụp xuống, giở bàn tay phải của thi thể ái nữ, nói :

- Đồng Thiên Kỳ người nhìn xem ?

Trong lòng bàn tay nữ nhi, quả nhiên ẩn hiện hình bàng long, bất giác chàng khựng người thốt lên :

- Tiềm long ẩn !

Cả người Thập Điện Truy Hồn Y đột ngột bật lên như lò xo, song chưởng nhắm ngực chàng đánh tới.

Đồng Thiên Kỳ lúc này chừng như không có ý né tránh lãnh trọn một chưởng, máu từ miệng tuôn ra thành vòi thấm ướt cả ngực áo.

Thập Điện Truy Hồn Y lòng thống thiết trước cái chết của ái nữ, thấy hai chưởng không đánh gục được chàng thì lửa hận dâng lên cực điểm, thu song chưởng về định bồi tiếp chưởng thứ ba.

Hoa Ngọc Phụng la to lên :

- Hãy tha cho chàng ! Tha cho chàng...

Thập Điện Truy Hồn Y nghe vậy thu chưởng, quay người lại mắt long lên.

- Hắn có tha cho con gái ta không ?

Đồng Thiên Kỳ bám vào vách đá đứng lên, nén cơn đau nói :

- Lệnh ái tuyệt không phải chết bởi tay Đồng mỗ !

Thập Điện Truy Hồn Y gằn giọng :

- Đồng Thiên Kỳ, thì ra ngươi cũng biết sợ chết !

Đồng Thiên Kỳ nói tiếp :

- Những người kia cũng không phải do Đồng mỗ hạ thủ.

Tà Bốc cười nhạt :

- Họ Đồng kia, người tuy giảo trá ma mãnh, chỉ đáng tiếc lúc ấy ngươi nghĩ không thấu đáo mà sử dụng Tiềm Long chưởng.

Quay mặt nhìn Tà Bốc, Đồng Thiên Kỳ nói :

- Đến Tư Không huynh cũng cho là Đồng Thiên Kỳ ra tay ?

- Hừ, phải chăng ngươi biết tình cảnh hiện tại vô phương thoát vây nên mới nói ra những lời nhu nhược này ?

- Tư Không huynh, chẳng ngờ ngươi chỉ hiểu bấy nhiêu, quả thật "nghìn vàng khó đổi lấy người tri âm".

Nói rồi chàng quay lại nhìn Nhan Kiếm Long, tiếp :

- Dượng, dưỡng cũng tin như vậy chứ ?

Nhan Kiếm Long lạnh giọng :

- Đồng Thiên Kỳ, Vạn thánh Đảo như bao che cho người thì thực không phải với những oan hồn nơi chín suối.

Đồng Thiên Kỳ thản nhiên gạt đầu :

- Đắc thời thiên hạ đều kết bạn, mặt vận anh em cũng thành thù, ha ha...

Cuối câu chàng cười dài rồi quay nhìn bốn thiếu nữ, thản nhiên hỏi :

- Bốn vị cô nương cũng tin đó là hành động của Đồng mỗ chứ ?

Cả bốn thiếu nữ nước mắt dần dụa nhưng không ai nói được, chỉ cúi mặt khóc thành tiếng.

Thở dài một hơi sóng suốt, Đồng Thiên Kỳ ngao ngán nói :

- Giang hồ hiểm ác, xưa nay thành luật, bốn cô nương có lẽ từ nay trở đi không nên hành cước giang hồ nữa, đây là câu tâm huyết của Đồng mỗ. Có lẽ một ngày nào đó bốn vị sẽ hiểu...

Thập Điện Truy Hồn Y bỗng gần giọng quát :

- Tiểu tử ngươi lắm nhãi xong rồi chứ ?

- Xong ! Đồng Thiên Kỳ mắt ngưng lại xa xôi đáp gọn.

Thập Điện Truy Hồn Y lại định xuất thủ, bỗng Nhan Kiếm Long lại cản :

- Đồng Thiên Kỳ ngươi có kiếm ?

Đồng Thiên Kỳ hồ hững đặt tay lên chuôi Long Thủ kiếm.

Bỗng chính ngay lúc ấy, Đồng Thiên Kỳ đột nhiên nhớ lại lời nói của Bạch y thiếu niên : "Đại trượng phu có lúc xem cái chết nhẹ tựa lông hồng, cũng có lúc nặng như núi Thái Sơn, dưới tòa tiên đài nham kia có thể rửa hết ô nhục."

Đồng Thiên Kỳ như bừng tỉnh, chàng hít một hơi, nói :

- Chư vị từ đây theo hướng chính đông chừng một dặm, trên tiên đài nham chờ Đồng mỗ !

Dứt lời chàng nhún chân phóng vọt về sau, Thập Điện Truy Hồn Y đứng gần chàng nhất thấy vậy hét lớn :

- Đồng Thiên Kỳ ngươi chạy đi đâu !

Vừa thét tả chưởng vung lên định đánh theo, không ngờ vừa nhấc tay lên bỗng thấy "Ma huyết" dưới nách tê dại.

Quần hùng thấy vậy cũng ngỡ là Đồng Thiên Kỳ định chạy thoát thân, đồng loạt vung tay nhưng hầu như cùng lúc trúng phải tình trạng như Thập Điện Truy Hồn Y duy chỉ có bốn thiếu nữ là không ra tay nên vô sự.

Khi bóng Đồng Thiên Kỳ khuất trong đám loạn thạch, thì đám quần hùng nghe vắng vắng bên tai tiếng người vừa rồi :

- Yên Di Thánh, đến thiên kim ái nữ của người mà người cũng không nhận rõ, chỉ thấy người giống xiêm y thì bảo là con. Bỏn nhân nếu đến chậm một bước thì việc các người làm hôm nay chỉ e vĩnh viễn không bao giờ nhận được sự tha thứ của Thiên Kỳ.

Cả bốn thiếu nữ cả kinh, lặng người hồi lâu mới sức tỉnh chạy lại bên xác chết hốt hoảng nói :

- Con gái ông có đặc điểm gì ?

Thập Điện Truy Hồn Y chưa kịp đáp bỗng lại nghe giọng người kia vọng lại :

- Yên Di Thánh, người tự xem đi !

Vừa dứt lời huyết đạo trên người Yên Di Thánh liền được giải khai, thế nhưng chung quy lão cũng không hề biết được chỉ lực được phát ra từ đâu.

Lão cũng không còn kịp xem người kia từ đâu nói lại, chỉ nhào đến nâng lấy cánh tay phải của tử thi vén tay áo lên xem, đột nhiên giật mình cười lên :

- Ha ha... không phải là con ta, không phải là con ta...

Giọng kia vọng lại lạnh lùng ;

- Yên Di Thánh, nhi nữ của người tuy không chết nhưng so với chết cũng chẳng khác gì, bởi vì nhiều đã kéo cô ta ra khỏi Thiên Kỳ...

Bốn thiếu nữ nước mắt nhìn vào Thập Điện Truy Hồn Y, ngơ ngẩn một lúc rồi đồng thanh la lên:

- Không phải chàng, không phải chàng, các người lừa chúng ta, các người lừa chúng ta !

Giọng nói của bọn họ vang lên thất thanh rồi cuối cùng tắt nghẽn lại. Chừng như vẫn chưa thật tin, Địa Sát Lệnh Chủ giọng vẫn lạnh lùng :

- Người là ai, tại sao lại muốn biện minh cho Đồng Thiên Kỳ ?

Giọng người kia trầm lãnh :

- Ta là ai quan trọng gì, cái chính là các người ngoài việc hòa nhau bức hiếp một người mà biết rõ không thể hại các người, tuyệt không công việc gì khác !

Địa Sát Lệnh Chủ lòng hậm hực gặng hỏi :

- Người có chứng cứ gì không ?

- Hừ, Thạch Tùng Linh, muốn chứng cứ ư ? Người đã khiếp đảm à ?

Thạch Tùng Linh nói :

- Nói suông chỉ bằng không, nếu người muốn biện minh cho Đồng Thiên Kỳ sao không đưa ra chứng cứ xác thực ?

- Được, các người sẽ lập tức thấy chứng cứ, và cũng sẽ nhanh chóng biết rõ mọi việc !

Người kia vừa dứt tiếng, tất cả quần hùng huyết đạo bị phong bế đột nhiên được giải, quả là một cảnh tượng chưa từng thấy.

Đám quần hùng nhìn nhau thở dài, rồi lục tục theo hướng đông kéo đến Tiên đài nam.

- o O o -